

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců JUDr. Davida Rause, Ph.D., a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **GDI Technology, s. r. o.**
sídlem Tkalcovská 874/3a, Brno
zastoupen JUDr. Monikou Novotnou, advokátkou
sídlem Platněřská 191/2, Praha 1

proti
žalovanému **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2020, č. j. 1482-14/2020-900000-311,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2020, č. j. 1482 -14/2020-900000-311, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 17. 7. 2019, č. j. 74160-32/2019 - 530000-51. Celní úřad prvostupňovým rozhodnutím vyměřil žalobci konečné antidumpingové clo ve výši 338 897 Kč, a to ve výši rozdílu mezi částkou cla původně vyměřenou rozhodnutím v celním řízení ev. č. 18CZ5100001JMK23A7 ze dne 14. 5. 2018 (0 Kč) a částkou cla nově stanovenou.
2. Celní úřad nemohl na základě žalobcem předložených podkladů u propuštěného zboží (pažnice, čerpací a vrtné trubky používané při vrtné těžbě ropy nebo plynu, bežešvé, s vnějším průměrem nepřesahujícím 168,3 mm, 93 kusů) ověřit správnost deklarovaného kódu Taric 80, který se určuje podle hodnoty uhlíkového ekvivalentu (dále jen „CEV“) daného zboží. Jelikož celní úřad od žalobce neobdržel žádné podklady, postupoval tak, že do vzorce pro výpočet CEV dosadil hodnoty procentuálního obsahu jednotlivých chemických prvků, které našel v technickém katalogu společnosti TMK na internetu. Celní úřad vypočetl, že hodnota CEV dovozeného zboží je ve výši 0,607. Na tomto základě tak celní úřad dospěl k závěru, že v kolonce 33 měl být deklarován kód Taric 20, a tedy že dovozené zboží podléhá antidumpingovému clu.
3. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že daný technický katalog se nevztahuje k produkci ruského vývozce Ringo. Žalovaný tak považoval závěry celního úřadu za neprůkazné a ztotožnil se se žalobcem, že výrobky splňující kritéria pevnostní skupiny M podle technické normy GOST 632-80 z produkce různých výrobců nemusí mít totožné chemické složení. Nicméně žalovaný uvedl, že prokázat správnost údajů uvedených v celním prohlášení měl při kontrole po propuštění žalobce, nikoliv celní úřad. Žalobce této povinnosti nedostál. Žalovaný pak učinil ohledně chemického složení propuštěného zboží obdobný závěr jako celní úřad, avšak zejména na základě údajů poskytnutých ruskými orgány.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

4. Žalobce namítá, že žalovaný postavil napadené rozhodnutí na skutečnosti, že žalobce nesplnil svoji důkazní povinnost, a na stanovení hodnoty CEV vypočtené z hodnot prvků uvedených v tabulkách, které byly zaslány ruskými orgány. Žalovaný z nich dovodil, že jde o údaje o chemickém složení vztahující se ke zboží, které bylo žalobcem dovezeno. Žalovaný se tedy spokojil s tvrzeními ruských orgánů, aniž by jakkoli ověřoval jejich pravdivost. V tomto žalobce spatřuje zásadní pochybení. Žalovaný rovněž pochybil, jestliže na základě daných tvrzení a dále informací stažených z internetu (přeložených pomocí Google překladače) učinil závěr o hodnotě CEV vztahující se ke všem kontrolovaným prohlášením, byť byli dodavateli dovezeného zboží různí výrobci.
5. Sám žalovaný uvedl, že ruské orgány vycházely z jiných dokumentů, než které byly předloženy při dovozu zboží žalobcem. Vývozci přitom nic nebránilo v tom, aby předal dokumenty a certifikáty, pokud by je měl k dispozici, společně s předmětným zbožím nebo je zaslal dodatečně na žádost žalobce. Žádost žalobce se však setkala s negativní odpovědí. Skutečnost, že se údaje o chemickém složení materiálu z údajných taveb objevily

až v rámci šetření ruských orgánů, nasvědčuje tomu, že se dožadovaný subjekt zřejmě snažil vyhovět orgánům svého domovského státu, aniž by skutečné ztotožnění daného chemického složení s dovezeným zbožím bylo prokázáno bez jakýchkoli pochybností. Důkazní hodnota tabulky předložené ruskými orgány je zcela nulová.

6. Při propuštění dováženého zboží do volného oběhu nebyly ze strany celních orgánů vyžadovány žádné dokumenty vztahující se k hodnotě CEV. Dovezené zboží bylo následně z České republiky vyvezeno. V současné době tedy neexistuje konkrétní vzorek předmětného zboží, který by bylo možné podrobit chemické analýze. Žalobce ani jeho zástupce nebyli v rámci celního řízení upozorněni na nutnost takový vzorek zajistit. Rovněž právní úprava nestanovuje, že by byl dovozce povinen předběžně odebrat vzorky zboží pro případ následné kontroly. Pokud se to tedy snaží žalovaný v napadeném rozhodnutí dovodit, jedná se o svévoli správního orgánu při interpretaci právního předpisu. Neexistuje pak žádná norma, která by závazně chemické složení materiálu splňujícího požadavky ruské pevnostní normy GOST 632-80 stanovila.
7. Pro KN 7304 29 10 existují pouze dvě podpoložky, a to Taric 20 a Taric 80. Liší se jen ve stanovení hodnoty CEV. Při určení zařazení do podpoložky Taric je povinností celních orgánů založit své rozhodnutí na objektivních a přezkoumatelných kritériích. Pokud je rozhodnutí založeno na pouhém konstatování, které není opřené o žádná fakta, jde o rozhodnutí nezákonné. Žalobce přitom odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu.
8. Žalobce uvádí, že aplikace a interpretace celních předpisů musí respektovat obecně uznávanou zásadu veřejného práva *in dubio pro mitius* (*in dubio pro libertate*), přičemž odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 11 Af 26/2018-97.
9. Z právní úpravy vyplývá, že v případě nepřímého zastoupení stíhají povinnosti i odpovědnost nepřímého celního zástupce. Ve svém právním hodnocení však v rozporu s tímto závěrem dovozuje žalovaný přímou odpovědnost žalobce.
10. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

11. Napadené rozhodnutí je v souladu s platnými právními předpisy, je přezkoumatelné a žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí jasným a srozumitelným způsobem vysvětlil důvody výroku napadeného rozhodnutí, zatímco žalobce ani náznakem neunesl důkazní břemeno tvrzení uvedených do celního prohlášení, které učinil prostřednictvím svého nepřímého zástupce. Žalovaný vlastními úkony při nečinnosti žalobce zjistil stav věci co nejúplněji ve smyslu § 92 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, a na takto zjištěný stav aplikoval platné právní předpisy. Žalovaný je tak přesvědčen, že žaloba není důvodná, a proto navrhuje, aby ji zdejší soud zamítl. Na svém procesním postoji setrval během celého řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

12. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s. ř. s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

13. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; rozhodoval bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky dle § 51 s. ř. s.
14. Zdejší soud předesílá, že ve skutkové a právně obdobné věci již vydal rozsudek, a to č. j. 29 Af 68/2020-89 ze dne 21. 12. 2021, přičemž je třeba uvést, že tamní žalobce podal 5 žalob (věci původně vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 29 Af 68/2020, sp. zn. 29 Af 69/2020, sp. zn. 29 Af 70/2020, sp. zn. 29 Af 71/2020 a sp. zn. 29 Af 72/2020.). Zdejší soud následně usnesením ze dne 15. 2. 2021, č. j. 29 Af 68/2020-55, spojil uvedené věci ke společnému projednání a rozhodnutí. V nyní posuzované věci se přitom stejně jako v tamní věci jedná o totožné zboží (pažnice, čerpací a vrtné trubky používané při těžbě ropy nebo plynu, bezešvé, s vnějším průměrem nepřesahujícím 168,3 mm) od totožného ruského vývozce. Zdejší žalobce byl rovněž v celním řízení nepřímým zastoupený společností Celní jednatelství Zelinka s. r. o. Totožná je rovněž právní zástupkyně žalobců, jakož i vymezené žalobní body a právní argumentace. Zdejší soud přitom neshledal v nyní posuzované věci důvod pro odchýlení se od závěrů učiněných ve výše uvedeném rozsudku.
15. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce dovezl z Ruska (společnost ООО NTC „RINGO“, 603049, Nizhny Novgorod, Russia, dále „Ringo“) pažnice, čerpací a vrtné trubky používané při vrtné těžbě ropy nebo plynu, bezešvé, s vnějším průměrem nepřesahujícím 168,3 mm (93 kusů). Zásilka byla propuštěna do volného oběhu na návrh žalobce, resp. jeho nepřímého zástupce (Celní jednatelství Zelinka s.r.o., dále „CJZ“). Podání celního prohlášení a propuštění zboží do volného oběhu bylo realizováno na Celním úřadu pro hlavní město Prahu. Rozhodnutí v celním řízení vycházelo z celního prohlášení podaného nepřímým zástupcem žalobce. Žalobce v řízení o propuštění zboží do volného oběhu vystupoval jako dovozce a nepřímým zastoupená osoba, na jejíž účet bylo celní prohlášení učiněno (čl. 18 odst. 1 celního kodexu). V kolonce 33 podaného celního prohlášení byl deklarován kód KN 7304 29 10 s kódem Taric 80 se sazbou cla 0 %. V kolonce 34 celního prohlášení byl deklarován kód RU, tedy prohlašovanou zemí původu byla Ruská federace (nepreferenční původ). Uvedením kódu Taric 80 v kolonce 33 celního prohlášení bylo ze strany žalobce, resp. jeho zástupcem deklarováno, že hodnota CEV vypočítaná podle vzorce Světového svářečského institutu (IIW) je v případě dovezeného zboží vyšší než 0,86, a právě proto dovezené zboží nemělo dle deklarovaných údajů podléhat antidumpingovému clu.
16. Dne 27. 2. 2019 zahájil celní úřad u žalobce kontrolu po propuštění zboží zaměřenou na ověření správnosti sazebního zařazení zboží v případě čtyř celních prohlášení. Výsledky kontroly po propuštění zboží jsou shrnuty ve Zprávě o kontrole po propuštění zboží č. j. 74160-29/2019-530000-51 ze dne 12. 7. 2019 (dále „zpráva o kontrole“). Podle obsahu zprávy o kontrole celní úřad zjistil ze žalobcem předložených podkladů, že dovezené zboží je vyrobeno z oceli pevnostní skupiny M podle normy GOST 632-80, sazební zařazení do kódu KN 7304 29 10 bylo deklarováno správně. Avšak na základě žalobcem předložených podkladů nebylo možné ověřit správnost deklarovaného kódu Taric 80 (určuje se dle hodnoty CEV daného zboží). Pokud jde o hodnotu CEV, a tím i správnost deklarovaného kódu Taric, celní úřad od žalobce neobdržel žádné podklady, proto postupoval tak, že do vzorce pro výpočet CEV dosadil hodnoty procentuálního obsahu jednotlivých chemických prvků, které našel v Technickém katalogu společnosti TMK vyhledaném na internetu. Celní úřad na základě takto zjištěného stavu věci vypočetl, že hodnota CEV dovezeného

zboží je ve výši 0,607. Celní úřad tak dospěl k závěru, že v kolonce 33 byl nesprávně deklarován kód Taric 80 namísto správného kódu Taric 20 a že dovezené zboží podléhá antidumpingovému clu.

17. Jak již bylo naznačeno výše, žalovaný považoval závěry celního úřadu za neprůkazné, neboť celní úřad doměřil antidumpingové clo na základě dokumentace, která se nevztahovala přímo k dovezenému zboží (vztahovala se k trubkám totožných pevnostních parametrů jiného výrobce), a nijak nevysvětlil, proč tak učinil. Technický katalog ruské společnosti TMK se podle tehdejšího obsahu spisu nijak nevztahoval k produkci ruského vývozce Ringo, přičemž základním dokumentem dle žalovaného, který vydávají výrobci hutních výrobků (trubky, plechy, tyče, pruty apod.), je hutní či inspekční certifikát o chemickém složení výrobků a o jeho mechanických vlastnostech. Náležitosti takových certifikátů upravují mezinárodní normy. Na základě těchto skutečností dospěl žalovaný k závěru, že celní úřad nevycházel při doměření cla ze správně a úplně zjištěného stavu věci, že řízení je třeba doplnit. Jak vyplývá z obsahu správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný proto v průběhu odvolacího řízení poměrně obsáhle doplnil skutkový stav a své rozhodnutí založil na podkladech, které předložil sám žalobce (vlastnosti a rozměry dovezených trubek, obchodní doklady, osoby zúčastněné na obchodních operacích s dovezeným zbožím apod.), na výsledcích šetření orgánů země vývozu, které byly získány na základě a v souladu s platnou mezinárodní dohodou (protokol 2), a na dalších doplňujících zjištěních žalovaného (zjištění Komise a OLAF v rámci antidumpingových šetření, vědecké zkoumání ocelí 26000A, ruská odborná literatura, na niž odkazoval výše uvedený patent, a také podklady týkající se složení oceli pevnostní skupiny M). Žalobce měl možnost se ke všem shromážděným podkladům vyjádřit, což také učinil.
18. Zdejší soud má za to, že žalovaný (na rozdíl od celního úřadu) učinil veškeré kroky nezbytné k úplnému zjištění skutkového stavu věci, o čemž svědčí i rozsah doplněných podkladů; nelze akceptovat tvrzení žalobce, že žalovaný postupoval účelově, ale naopak tak učinil až za situace, kdy žalobce (v postavení dovozce či jeho zástupce v postavení deklaranta) v podstatě rezignoval na snahu prokázat správnost a pravdivost jimi deklarovaného kódu Taric 80 v celním prohlášení. Zdejší soud se v tomto ohledu ztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobce informace získané z uvedených skutkových zjištění nijak nevyvrátil; zejména nedoložil, na základě jakých podkladů byl v předmětném celním prohlášení deklarován kód Taric 80 s nulovou sazbou cla. Logicky tak nebyla prokázána správnost a pravdivost tvrzení, že CEV dovezených trubek přesahuje hodnotu 0,86, a to v situaci, kdy běžná produkce trubek této hodnoty nedosahuje, jak vyplývá z obsahu spisu.
19. Žalobce v rámci žalobní argumentace podrobněji rozporuje skutková zjištění žalovaného, zejména pak zjištění získaná na základě součinnosti s ruskými orgány; konkrétně namítá, že se žalovaný zcela účelově spokojil s tvrzeními ruských orgánů, aniž by jakkoli ověřoval jejich pravdivost, a dále, že na základě těchto tvrzení a informací stažených z internetu a přeložených pomocí Google překladače učinil závěr o hodnotě CEV vztahující se ke všem kontrolovaným prohlášením, byť dodavateli dovezené zboží vyrobili různí výrobci. S tímto hodnocením žalobce se ovšem zdejší soud neztotožňuje. Jak vyplývá z obsahu správního spisu i z jeho rekapitulace v odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný ve dnech 18. 11. 2019 a 25. 11. 2019 zařadil do spisu pod č. j. 45224-10/2019-900000-311 a č. j. 45224-14/2019-900000-311 podklady ve vztahu k jeho žádosti adresované ruským celním

orgánům, která byla sepsána ve vztahu ke dvěma dovozcům. Prvním byl žalobce a druhým dovozce stejného druhu zboží s označením DIMARY INVESTMENTS, s. r. o., který je se žalobcem částečně personálně propojen (viz odůvodnění rozhodnutí žalovaného). Žalovaný požádal ruské orgány o doručení podkladů prokazujících chemické složení do tuzemska dovezeného zboží nebo přímo hodnoty jeho CEV podle přiložených obchodních faktur. Pro případ, že nebude možné získat u výrobců dovezeného zboží hutní atesty, certifikáty o složení nebo jiné obdobné dokumenty, požádal žalovaný o zajištění vyjádření daných výrobců, jakou hodnotu CEV má ocel jimi používaná pro výrobu trubek dodaných do tuzemska, vyrobených podle normy GOST 632-80 v pevnostní skupině M, příp. jaké je chemické složení takové oceli z hlediska obsahu chemických prvků nutných pro výpočet CEV. Dne 9. 4. 2020 zařadil žalovaný do spisu interní sdělení specializovaného útvaru žalovaného, jehož přílohou byly výsledky šetření ruských orgánů ke všem zbývajícím případům, u nichž bylo žádáno o mezinárodní spolupráci, včetně napadeného rozhodnutí, spolu s pracovním překladem. Ruské celní orgány totiž dopisem č. 07-253/1339 ze dne 28. 2. 2020 oznámily, že provedly na základě žádosti tuzemských celních orgánů šetření u vývozce předmětného zboží (Ringo) a v závodech LLC Závod Aveko Tube a JSC Pervouralskiy novotrubniy závod (dále „PNZ“) s tím, že podrobnější informace jsou uvedeny v předložené tabulce a v připojené celní a přepravní dokumentaci. Přílohami dopisu ruských celních orgánů byly kopie ruských vývozních celních prohlášení a k nim se vztahujících dokladů v podobě faktur a dokumentů o kvalitě, které jsou indosovány (ověřeny) ruskými orgány. Žalovaný tuto dokumentaci porovnal s podklady, které k danému případu předložil žalobce, přičemž dospěl k jednoznačnému závěru, že z údajů poskytnutých ruskými orgány o chemickém složení oceli (čísla taveb 6F5519, 6F5526 a 6F8317) je zřejmé, že hodnota CEV nepřesahuje hodnotu 0,86.

20. Žalovaný pak v textu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tato zjištění shrnuje a ve svých právních závěrech je v relevantní míře reflektuje. „*Dosažením procentuálního množství jednotlivých chemických prvků do vzorce uvedeného v tomto odstavci dospěl odvolací orgán k výše uvedenému závěru, že pro všechny dovezené trubky, k nimž ruské orgány sdělily chemické složení, je hodnota CEV nižší než 0,86. Na základě podkladů získaných šetřením orgánů Ruské federace dospěl odvolací orgán k závěru, že zboží propuštěné do volného oběhu na základě předmětného celního prohlášení spadá do kódu Taric 20, a proto podléhá antidumpingovému clu na základě PNR 585.*“ (str. 18 rozhodnutí žalovaného). Zdejší soud v tomto postupu neshledává nic závadného či účelového, jak namítá žalobce, tím spíše, že byl v souladu s § 115 daňového řádu o změně postoje žalovaného řádně informován a měl tedy možnost se k jeho stanovisku vyjádřit, což také učinil. Zdejší soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že se žalovaný účelově spokojil s tvrzeními ruských orgánů, aniž by jakkoli ověřoval jejich pravdivost. Žalovaný pravdivost sdělení ruských celních orgánů ověřovat nemusel. Nejednalo se totiž o žádné „neoficiální“ informace z neověřeného zdroje, nýbrž o informace získané na základě součinnosti s ruskými celními orgány v rámci mezinárodní spolupráce na základě Dohody o partnerství a spolupráci, kterou se zakládá partnerství mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Ruskou federací na straně druhé zveřejněné v Úředním věstníku EU dne 28. 11. 1997 pod č. L 327, str. 3 - 69, Protokol 2 o vzájemné správní pomoci za účelem správného používání celních předpisů. Nadto je třeba zdůraznit, že žalovaný svůj právní názor zdaleka neformuloval pouze na základě takto získaných informací, nýbrž skutkový stav doplnil o celou řadu dalších podkladů, získaných na základě vlastních zjištění, které v odůvodnění napadených rozhodnutí velmi důkladně rekapituluje; zdejší soud nepovažuje za nezbytné je

zde podrobněji rozvádět a postačí na ně toliko odkázat (viz str. 21-27 rozhodnutí žalovaného). Totéž lze konstatovat k námitce žalobce, že žalovaný účelově na základě těchto tvrzení a informací stažených z internetu a přeložených pomocí Google překladače učinil závěr o hodnotě CEV vztahující se ke všem kontrolovaným prohlášením (kromě předmětných prohlášení též celní prohlášení společnosti DIMARY INVESTMENTS, s. r. o.). Zdejší soud má za to, že tvrzení o neodbornosti skutkových zjištění by bylo možno s notnou dávkou zjednodušení konstatovat snad ve vztahu k postupu celního úřadu, nikoliv však k postupu žalovaného, který naopak tím, že mnohem důkladněji doplnil skutková zjištění a svá rozhodnutí založil na celé řadě podkladů, zhojil nedostatky postupu celního úřadu.

21. Pokud žalobce odkazuje na právní závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016, č. j. 2 Afs 251/2015-272, má zdejší soud za to, že i ve světle těchto závěrů postup i právní názor žalovaného ob stojí. Nejvyšší správní soud zde nejprve vymezil určitý návod, jak mají celní orgány postupovat při celním zařazení: „*Nejprve je třeba (1) přesně určit fyzické vlastnosti zboží a užití, k němuž je určeno; dále (2) je třeba s ohledem na znění položek příslušných tříd a kapitol (a) provést prozatímní zařazení na základě užití, k němuž je zboží určeno, a (b) provést prozatímní zařazení na základě fyzických vlastností zboží; v následující fázi (3) je třeba určit, zda společné posouzení znění položek a poznámek tříd a kapitol umožňuje jednoznačné a přesné zařazení; není-li to možné (4), musí být střet norem vyřešen použitím dalších interpretačních pravidel; nakonec (5) je třeba provést zařazení do (a) podpoložky harmonizovaného systému a (b) podpoložky kombinované nomenklatury.*“ V návaznosti na to pak zdůraznil, že „*je na správních orgánech, aby za situace, kdy přistoupí ke změně sazebního zařazení zboží a následnému uvalení antidumpingového cla [čl. 220 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství a § 264 zákona č. 13/1993 Sb., Celního zákona], vyloučily či minimalizovaly pochybnosti o skutkových a právních důvodech zásahu do právní sféry stěžovatele. Nevysla-li v řízení najevo žádná jiná skutková zjištění, která by nejasnost odstranila, je na správních orgánech, a v řízení o správní žalobě i na správním soudu, aby v pochybnostech vycházely z toho, co je pro stěžovatele příznivější.*“ V nyní posuzované věci ovšem dle názoru zdejšího soudu žalovaný dospěl ke správnému závěru, že je jednoznačně a bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že hodnota CEV žalobcem dovezeného zboží je nižší než 0,86, a právě proto spadá toto zboží do kódu Taric 20 a podléhá antidumpingovému clu na základě PNR 585. Žalobce, který měl nést důkazní břemeno, opak či odlišný stav věci ani náznakem nedoložil. Prokázal pouze tu skutečnost, že zařazení zboží do podpoložky KN 7304 29 10 je správné, avšak nedoložil, proč a na základě jakých podkladů byl v daném případě deklarován kód Taric 80, který žalobce (jeho zástupce) za účelem vyhotovení celních prohlášení sám poskytl. Dle žalovaného žalobce (ani jeho zástupce) neprokázali, že dané zboží má natolik výjimečné složení, že jeho CEV přesahuje hodnotu 0,86, aby oprávněně spadalo do kódu Taric 80 a nepodléhalo antidumpingovému clu, jak bylo uvedeno v celním prohlášení, ačkoliv to bylo jeho povinností. Žalobce nijak nedoložil, že by se pokusil získat doklady o chemickém složení dovezeného zboží, jak uvádí v jednom ze svých podání. Naopak, od počátku tvrdí, že chemické složení zboží nezná a ani znát nebude.
22. Žalobce s tímto názorem setrvale polemizuje, neboť má mimo jiné za to, že celní kodex nestanoví, že by byl dovozce zboží povinen předběžně vzorky odebrat pro případ následné kontroly. Taková povinnost nebyla nikdy ani po dovozcích v obecné praxi vymáhána, a pokud se tak snaží žalovaný dovodit v napadeném rozhodnutí o clu, pak jde zjevně o svévoli správního orgánu při interpretaci právního předpisu. S tímto konstatováním

žalobce sice lze souhlasit, nicméně uvedenou povinnost, resp. její porušení žalovaný v napadených rozhodnutích nijak nekonstatoval. Pouze zdůraznil, že dle celního kodexu to je primárně žalobce (deklarant), kdo nese odpovědnost za správnost deklarovaných údajů a má povinnost mít ve vlastnictví všechny podklady, které jsou nezbytné pro aplikaci právních předpisů v souvislosti s propuštěním zboží do navrženého režimu. Právě proto má každá osoba zúčastněná na celních formalitách povinnost poskytnout celním orgánům všechny potřebné doklady a informace pro splnění těchto formalit, a především celních kontrol. S tímto názorem žalovaného se zdejší soud ztotožňuje, neboť podle čl. 15 odst. 1 celního kodexu, „každá osoba, která se přímo nebo nepřímo podílí na vyřizování celních formalit nebo na celních kontrolách, poskytne celním orgánům na jejich žádost a v jakémkoli stanoveném termínu všechny potřebné doklady a informace v náležité podobě a veškerou pomoc nezbytnou pro splnění těchto formalit nebo provedení kontrol.“ Z jeho odst. 2 pak vyplývá, že „podáním celního prohlášení, celního prohlášení pro dočasné uskladnění, vstupního souhrnného celního prohlášení, výstupního souhrnného celního prohlášení, prohlášení o zpětném vývozu nebo oznámení o zpětném vývozu určitou osobou celním orgánům nebo podáním žádosti o povolení nebo o jakékoli jiné rozhodnutí se dotýčná osoba stává odpovědnou: a) za správnost a úplnost informací uvedených v celním prohlášení, oznámení nebo žádosti; b) za pravost, správnost a platnost dokladu podporujícího prohlášení, oznámení nebo žádosti; c) případně za dodržení všech povinností v souvislosti s propuštěním zboží do daného celního režimu nebo s prováděním schválených operací. První pododstavec se rovněž vztahuje na poskytování jakýchkoli informací v jakékoli podobě požadovaných celními orgány nebo jim předložených. Jestliže prohlášení nebo oznámení podává nebo informace poskytuje celní zástupce dotýčné osoby podle článku 18, je povinnostmi uvedenými v prvním pododstavci tohoto odstavce vázán i celní zástupce.“ Dle čl. 163 odst. 1 a odst. 2 celního kodexu „podklady, které jsou nezbytné pro použití ustanovení upravujících celní režim, do kterého je zboží navrženo v celním prohlášení, musí být ve vlastnictví deklaranta a být celním orgánům k dispozici v okamžiku podání celního prohlášení. Podklady se celním orgánům poskytují, vyžadují-li to právní předpisy Unie nebo je-li to nezbytné pro účely celní kontroly“.

23. Pokud má žalobce za to, že Celní úřad pro hlavní město Prahu potvrdil správnost údajů, jelikož přistoupil k propuštění předmětného zboží do zamýšleného režimu (v celním prohlášení byl uveden mj. kód Taric 80, kterým žalobce prohlásil, že CEV dovezeného zboží přesahuje hodnotu 0,86, a proto zboží nepodléhá antidumpingovému clu), je třeba (ve shodě se žalovaným) uvést, že celní řízení je založeno na tom, že dovozce má veškeré podklady nutné k propuštění zboží do zamýšleného režimu (na žádost celních orgánů, např. pro účely kontrol, je poskytnout) a celní orgány zboží bezprostředně propustí, pokud tomu nebrání jakékoliv překážky. Celní úřad pro hlavní město Prahu tedy správnost, pravdivost či podloženost tohoto údaje nezkoumal (nezabýval se jím), a proto logicky žádný hutní atest nebo jiný důkaz hodnoty CEV dovezeného zboží nepožadoval.
24. Jak v této souvislosti zdůraznil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005-72, (na který odkazuje i žalovaný): „Při hledání spravedlivé rovnováhy mezi zájmem jednotlivců na co nejrychlejší propuštění zboží a zájmem státu na správném stanovení cla a dalších povinných odvodů do veřejných rozpočtů je nutno vzít na zřetel fakt, že celní orgány nemohou v případě každého jednotlivého dovozu vždy důkladně přezkoumávat správnost zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku ještě předtím, než rozhodnou o propuštění do navrhovaného celního režimu. Takový přístup by zcela jistě vedl k zahlcení celních orgánů a tím i ke značnému a zcela nepřijatelnému prodloužení doby čekání na propuštění zboží do příslušného režimu; sotva lze usuzovat, že by tato výrazná překážka

obchodování s dováženým zbožím mohla být v zájmu dovozců, a že by tedy mohla být vyvážena jistotou, že otázkou celního zařazení zboží se již celní orgány v budoucnu zabývat nebudou. Spravedlivou rovnováhu lze naopak vidět v tom, že celní orgány relativně rychle propustí zboží do navrhovaného režimu, aniž by přitom rozhodly o zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku, a aniž by se tím zbavovaly možnosti správnost tohoto zařazení následně zkontrolovat postupem podle § 127 celního zákona.“ (obdobně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 1 Afs 16/2006-120, a ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008-96, které jsou uvedeny na stranách 28 a 30 rozhodnutí žalovaného).

25. Aby však bylo možné uvádět do celního prohlášení správné údaje, je držiteli zboží umožněno, aby po vstupu zboží (které není zbožím EU) na celní území EU (zboží pod celním dohledem) mohl zboží kdykoliv zkontrolovat nebo z něj odebrat vzorky s cílem určit jeho sazební zařazení, celní hodnotu nebo status (čl. 134 odst. 2 celního kodexu). Pokud žalobce uvádí, že neměl informace o hodnotě CEV daného zboží či o jeho chemickém složení a nedisponoval doklady k jejímu prokázání, zdejší soud souhlasí s názorem žalovaného, že mohl a měl po dovozu daného zboží odebrat vzorky dovezeného zboží a tyto podrobit laboratornímu zkoumání právě proto, aby v souladu s čl. 134 odst. 2 celního kodexu („Držitel zboží, které je pod celním dohledem, může na základě povolení celních orgánů zboží kdykoli zkontrolovat nebo z něj odebrat vzorky, zejména s cílem určit jeho sazební zařazení, celní hodnotu nebo celní status.“) a s principy, jimiž je ovládáno celní řízení (odpovědnost deklaranta za správnost a pravdivost poskytnutých informací a podkladů), mohl správně vyplnit celní prohlášení a získat potřebné doklady a informace, jimiž měl při kontrole disponovat. Lze odkázat i na judikaturu Soudního dvora EU (dále „SDEU“), který v rozsudku ze dne 15. 9. 2011 ve věci C-138/10, DP grup EOOD, uvedl: „Výše popsaný systém, který nestanoví systematické ověřování celních prohlášení, předpokládá, že deklarant poskytne celním orgánům správné a úplné informace.“
26. K námitce žalobce, že žalovaný nemohl dospět k uvedenému závěru o vlastnostech deklarovaného zboží, aniž by měl k dispozici konkrétní vzorek předmětného zboží, který by bylo možné podrobit chemické analýze, lze i v této souvislosti odkázat na judikaturu SDEU, který např. v rozsudku ze dne 22. 11. 2012 ve spojených věcech C-320/11, Digitalnet OOD, C-330/11, Cifrova kompania OOD, C382/11, M SAT CABLE AD a C-383/11, Digitalnet OOD [na který odkazuje i žalovaný a který se sice vztahuje ke starší právní úpravě kontroly po propuštění zboží - Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, nicméně závěry zde zaujaté jsou použitelné i nyní], konstatoval, že „lze kontrolu zboží po jeho propuštění a následnou změnu jeho sazebního zařazení realizovat na základě písemných dokumentů, aniž by celní orgány zboží fyzicky kontrolovaly.“ Stejný názor SDEU vyslovil v rozsudku ze dne 27. 2. 2014 ve věci C-571/12, Greencarrier Freight Services Latvia SIA, bod 28 a násl.: „Celní orgány mohou po propuštění zboží uvedeného v celním prohlášení provést, a to i z úřední povinnosti, přezkum takového prohlášení podle článku 78 celního kodexu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. října 2005, Overland Footwear, C-468/03, Sb. rozh. s. I-8937, body 62, 64 a 66). (...) Nic nebrání tomu, aby celní orgány za tímto účelem vztáhly výsledky kontroly části zboží uvedeného v celním prohlášení na zboží uvedené v dřívějších celních prohlášeních, které již bylo těmito orgány propuštěno, pokud je toto zboží totožné, což může ověřit pouze předkládající soud. Prokázání totožnosti zboží může vycházet zejména z kontroly obchodních dokladů a jiných údajů vztahujících se k dovozním nebo vývozním operacím se zbožím nebo k následným obchodním operacím s tímž zbožím, a zejména z údajů poskytnutých celním deklarantem, podle nichž toto zboží pochází od stejného výrobce a má označení, vzhled a složení totožné se zbožím

uvedeným v těchto dřívějších celních prohlášeních. (...) V tomto ohledu není podstatné, že ve věci, o jakou se jedná v původním řízení, již celní deklarant nemůže požádat o dodatečnou kontrolu dotyčného zboží, případně o doplňující odebrání vzorků. Článek 78 celního kodexu se totiž z podstaty věci použije po propuštění zboží v okamžiku, kdy předložení zboží může být nemožné. Každopádně ze samotného znění čl. 78 odst. 2 celního kodexu plyne, že zpětná kontrola celních prohlášení může být provedena na základě písemných dokumentů, aniž celní orgány musí zboží fyzicky kontrolovat, jelikož taková kontrola se předpokládá, pouze pokud zboží „ještě může být předloženo“.

27. Jak k tomu dle názoru zdejšího soudu správně konstatoval žalovaný, výše uvedené závěry SDEU úzce souvisí s povinnostmi dotčených osob uvádět o dovezeném zboží podrobně veškeré údaje potřebné pro uplatnění právních předpisů v souvislosti s propuštěním zboží do příslušného režimu a současně správnost a pravdivost poskytnutých informací o dovezeném zboží celním orgánům při kontrolách prokázat. Pokud kontrolovaná osoba těmito povinnostem nedostojí, celní orgány nutně vycházejí z vlastních zjištění, a to i ne ve všech detailech úplně přesných zjištění. Pokud kontrolovaná osoba za této situace tvrdí jiné skutečnosti, je povinna je řádně prokázat. To platí i pro žalobce, který pouze účelově odmítá podklady shromážděné žalovaným, aniž by sám ve věci hodnoty CEV dovezeného zboží cokoliv doložil.
28. Zdejší soud se plně ztotožňuje s tím, jak žalovaný vypořádal námitku žalobce, že aplikace a interpretace celních předpisů musí respektovat zásadu *in dubio pro mitius*. S tvrzením žalobce zdejší soud v obecné rovině souhlasí, nicméně v posuzované věci nebyl pro aplikaci této zásady prostor. Za dané situace (CEV dovezeného zboží nedosahuje hodnoty 0,86, zboží tedy podléhá antidumpingovému clu) neexistuje pro žalobce příznivější výklad práva.
29. Důvodná není ani námitka, že žalovaný dovozuje přímou odpovědnost žalobce v rozporu s čl. 15 odst. 2 celního kodexu. Žalobce zde směšuje dvě různé věci. Předmětem správního řízení bylo doměření antidumpingového cla (celního dluhu), nikoliv odpovědnost za porušení právních předpisů uvedením nesprávných údajů do celního prohlášení (za takové situace by bylo možné dát žalobci za pravdu, neboť odpovědným za správnost a úplnost informací uvedených v celním prohlášení je deklarant). V daném ohledu je však třeba vycházet z čl. 77 odst. 3 věty první a druhé celního kodexu, podle něhož je dlužníkem za celní dluh deklarant, v případě nepřímého zastupování je dlužníkem také osoba, na jejíž účet je celní prohlášení činěno, tj. v daném případě žalobce. Správní orgány tedy nepochybily, jestliže vedly dané správní řízení se žalobcem.
30. Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti; žalobu tak jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

31. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 12.5.2022

Petr Šebek v.r.
předseda senátu